COLECŢIA DETECTIV

JIM WEINE

JIM WEINE

OMUL DIN MEXIC

Versiune 1.0

Colecţia „DETECTIV”

1
ŞERPI CIUDAŢI

De când devenise proprietarul unei ferme din Mexic, i se întâmplau lui Peter Brunnel o sumedenie de lucruri foarte ciudate. După deschiderea testamentului în casa domnului Wernecke – un avocat bătrân şi simpatic, prieten intim al unchiului decedat – Peter fu deodată chemat la telefon. Ridicând receptorul, nu auzi decât un râs maliţios şi sarcastic. Un pocnet arătă apoi că la capătul celălalt al liniei, receptorul fusese pus jos. A doua zi dimineaţă, Peter Brunnel primi o carte poştală pe care, în afară de un desen grosolan reprezentând un şarpe se mai afla doar cuvântul: *„Renunţă!”*. Peter dădu din umeri şi aruncă scrisoarea în coşul de hârtii.

După-amiază, urcându-se în automobilul său spre a se înapoia de la Golf-Club în oraş, găsi iarăşi un bileţel pe care se afla desenat un şarpe. Peter nu-şi pierdea uşor cumpătul şi nu avea nicio înclinaţie spre misticism, dar această urmărire îndărătnică îl enerva totuşi într-o oarecare măsură. Nu-şi putea lămuri deloc ce voiau cu şarpele acela.

Hotărî să întrebe numaidecât pe domnul Wernecke, dacă cineva avea vreun interes să-l îndepărteze de ferma din Mexic. După câte ştia însă, el şi cu vara sa Doroteea, erau singurii moştenitori ai unchiului. La întrebarea sa, bătrânul avocat clătină doar capul şi înălţă din umeri.

— Poate că nu-i vorba decât de o glumă de prost gust – zise Wernecke – vârându-şi nasul ascuţit de vultur în actele ce-i acopereau biroul uriaş. Ziarele au scris atâta despre această moştenire şi, la urma

urmei, nu-i tocmai obişnuit ca cineva să moştenească o fermă de întinderea unui mic regat.

Deocamdată Peter se linişti, dar când află din întâmplare că vara sa primise şi ea o asemenea carte poştală cu un şarpe, îşi zise că gluma se cam îngroşa.

Peste trei zile trebuia să plece împreună cu Doroteea la Hamburg, spre a se îmbarca pe vaporul „Rio Bravo”, care avea să-i ducă în Mexic. Una din clauzele principale ale testamentului era ca moştenitorii să ia singuri moşia în primire, intrând, abia în America, în deplina stăpânire a bunului moştenit. Pe când vara sa era nerăbdătoare să întreprindă această călătorie, Peter socotea mai mult ca o smulgere din traiul său tihnit. Pe de altă parte însă, o fermă uriaşă în Mexic – chiar dacă trebuia s-o împărţi cu o vară – nu era un lucru de lepădat.

Până la ora şapte după-amiază, Peter nu luase încă nicio hotărâre. În curând avea să sosească Doroteea cu trenul. Vărul ei se sui în maşină spre a merge la gară, în întâmpinarea fetei. În centru, la o răscruce, lumina roşie a semaforului îl sili să stopeze. Peste drum, în faţa unei cafenele, se adunase o mulţime de lume în jurul unui om, care dădea un fel de reprezentaţie. Omul era deghizat în fachir şi arăta nişte şerpi. Deodată, Peter se sperie… Zărise un afiş lipit la intrarea barăcii dresorului. Pe afiş era zugrăvit un şarpe, iar desenul grosolan, deşi mult mai mare, era acelaşi ca pe avertismentele primite. Peter închise ochii o clipă, ca să se încredinţeze că nu visează. Când îi redeschise, fachirul îşi întrerupsese reprezentaţia, spre a cerceta, cu o căutătură ciudată, lipsită parcă de viaţă, automobilul în care şedea Peter. În clipa aceea, se ivi lumina verde, dând calea liberă. Maşinal, Peter porni înainte, pentru a nu împiedica circulaţia. Dar, de cealaltă parte a străzii, opri din nou automobilul şi alergă înapoi. Voia să vadă pe acesta mai de aproape şi să afle rostul acestor şerpi

dezgustători. Dar când ajunse la locul unde cu câteva minute în urmă, omul îşi arătase arta, nu mai găsi pe nimeni.

O clipă, rămase buimac, cu ochii aţintiţi pe spaţiul acela gol. Apoi se uită la ceasul electric, aflat în colţul acela, constatând că mai era aproape un ceas până la sosirea trenului. Alergă repede înapoi la maşina sa, deschise iute portiera şi porni în goană spre una din străzile laterale şi liniştite ale bulevardului, oprindu-se peste câteva minute în faţa unei clădiri impunătoare. Urcă într-un suflet cele două etaje şi sună la uşa unde pe o tăbliţă era scris: „*Jean Adalbert Berthold,* detectiv particular”.

Peste o jumătate de oră, Peter Brunnel părăsi, zâmbind, locuinţa lui Berthold şi cine l-ar fi văzut coborând tacticos scările, de bună seamă că n-ar mai fi recunoscut în el pe tânărul care, cu puţin înainte, le urcase atât de vijelios.

La opt şi jumătate trebuia să se afle pe peronul gării „Grădina zoologică”. Deoarece el şi cu vara sa nu se mai văzuseră de când erau copii, se înţeleseseră ca la intrarea trenului în gară, Peter să ţină un ziar în sus. El cumpărase o gazetă englezească, formatul acestora fiind mai mare, deci mai potrivit pentru scopul urmărit. În cealaltă mână avea un buchet de garoafe albe, pe care voia să-l înmâneze Doroteei, urându-i bun sosit.

Trei minute după sosirea lui pe peron, acceleratul intră în gară. Tânărul ţinu ziarul în sus, privind scrutător de-a lungul vagoanelor, dar nu zări nicio fată despre care ar fi putut presupune că ar fi vara sa. Peter stătea lângă chioşcul de băuturi răcoritoare. Era prins într-un grup de excursionişti şi ridica ziarul cât putea mai sus.

— Alo, Peter! Cam greu să ajung la tine! strigă un glas tineresc.

Peter se întoarse şi zări o fată nostimă, intr-un costum de voiaj elegant.

— Te-am recunoscut numaidecât, zise ea zâmbind, întinzându-i mâna peste o grămadă de geamantane.

Peter lăsă ziarul în jos, se căţără pe grămada de geamantane, şi, ajuns de cealaltă parte a obstacolului, întinse Doroteei încă o dată mâna.

— Nădăjduiesc că ai avut o călătorie plăcută! zise el, examinându-şi vara pe furiş.

— Foarte plăcută! răspunse ea.

Apoi, arătând spre buchetul de garoafe, pe care Peter tot îl mai ţinea strâns în mână, adăugă:

— Mai aştepţi încă pe cineva sau florile sunt pentru mine?

Peter se roşi.

— Pentru tine, fireşte, – zise el, dându-i buchetul. Îţi urez bun sosit.

— Mulţumesc, dar înainte de toate, vreau să mănânc ceva. Sunt lihnită de foame.

— Cum doreşti. Dă-mi, te rog, geamantanul.

Pe când coborau scările ce duceau la ieşire, tânărul îşi examină vara cu luare aminte. Păşea veselă şi voioasă lângă el, cu năsucul în vânt, ca şi cum ar fi vrut să adulmece mirosul capitalei.

Cum se strecura printre maşinile ce staţionau în faţa gării, constată că, de fapt, vara sa era o fată destul de acceptabilă. Se minuna din cale afară că astfel de fete nu se găseau numai în capitală, ci şi prin provincie.

Nu trecu mult şi Doroteea era instalată într-un hotel confortabil de pe strada principală. Cei doi veri luară apoi cina împreună, în restaurantul hotelului.

— Ia spune tu, Peter, zise fata după ce li se servi desertul – nici tu nu l-ai cunoscut pe unchiul Manuel?

— De loc, răspunse el, uitându-se la cele două gropiţe din obrajii fetei. Tot ce ştiu despre el e că a emigrat acum patruzeci şi patru de ani.

Doroteea dădu din cap.

— Cred că a fost întotdeauna un fel de ghimpe al familiei. Pe când trăia tata, ne povestea mereu despre poznele ce le făcuse împreună cu unchiul Manuel. Mai târziu a fugit, pare-se, în urma unui duel.

— Mda! răspunse Peter, laconic. Cred că s-a şi căsătorit în America, cu o creolă. Dar se zice că l-ar fi părăsit.

Iar peste câteva clipe, tânărul adăugă:

— Numai de n-ar fi clauza aceea în testament!

Doroteea căzu pe gânduri.

— Crezi tu, întrebă ea – că ceva nu-i în regulă?

Peter şovăi o clipă.

— Mâine vei vorbi cu domnul Wernecke, zise el, ocolind un răspuns direct. – E un bătrân ciudat, dar simpatic, singurul om din ţară cu care unchiul Manuel mai era în legătură până a murit.

Apoi, fără tranziţie, întrebă:

— Ai primit o scrisoare, pare-se… Ce-i cu ea?

Doroteea căută o clipă în geantă şi scoase un bileţel albastru pe care îl întinse lui Peter. Pe bilet, cineva scrisese la maşină: „Nu pleca în Mexic!” iar sub aceste rânduri desenase un şarpe.

— Am primit-o acum trei zile prin poştă. Ce părere ai tu?

Peter avea o mulţime de păreri, dar găsi mai nimerit să nu le spună pe toate.

— Cred, zise el, după ce chibzui o clipă, că nu-i decât o glumă proastă. Aceasta e cel puţin convingerea avocatului.

— Şi eu am spus acelaşi lucru, răspunse Doroteea.

Lui Peter i se păru că fata a respirat uşurată.

— Ai vorbit cu avocatul despre scrisoare? întrebă ea.

— Da. De altfel, am eu însumi o colecţie întreagă de răvaşe de acest fel. Ziarele au zăpăcit întreg oraşul cu moştenirea noastră. Fireşte, un subiect atât de interesant nu se găseşte în toate zilele. Dar tocmai asta era cât pe ce să mă facă să

renunţ la călătorie. Nu pot suferi când alţii se ocupă prea intensiv de afacerile mele.

— Cum? zise ea. Să renunţi la călătorie? Dar ar însemna să renunţi şi la moştenire! Asta ar mai lipsi! Eu plec în orice caz. Sunt bucuroasă că pot vedea şi altă lume. Nu las pe nimeni să-mi strice cheful. Dar ai glumit numai, nu-i aşa?

Peter îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Vezi, zise el, de n-ar fi fost afurisitele astea de bileţele! Mie mi se tot pare că ele ascund o taină… Aş vrea să ştiu cine poate fi interesat în moştenirea, noastră. Unchiul Manuel ştia doar ce voia, şi domnul Wernecke m-a încredinţat cel puţin de o sută de ori că a primit instrucţiuni precise de la dânsul.

— Atunci ce vrei mai mult? triumfă Doroteea. Vom pleca negreşit. Nu văd nimic rău în condiţia asta. Dimpotrivă, călătoria îmi pare foarte interesantă.

— Mexic e o ţară sălbatică, zise vărul ei. Şi cine ştie ce ni se poate întâmpla acolo!

— Mie nu mi-e teamă de loc! râse Doroteea, şi nădăjduiesc că nici ţie!

Văzând că Peter nu răspunde, fata întrebă:

— Sau cumva tot ţi-e frică?

Peter dădu din cap.

— Da, zise el încet. Mă tem. Şi anume…

Doroteea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pentru tine, adăugă vărul ei.

Fata pufni de râs.

— Eşti bărbat în toată firea Peter, şi se pare că te-ai şi îndrăgostit de mine. Nu trebuie însă să tremuri de soarta mea. La moşie am ştiut să mă descurc cu geambaşii, odată am prins chiar un braconier. Nu rnă tern câtuşi de puţin de mexicani sau de cine o fi… Dar acum e timpul să mă duc la culcare. Călătoria m-a cam obosit, după cum văd. Când ne vedem mâine dimineaţă? Presupun că mergi cu mine la avocat…

— Nădăjduiesc că voi avea timp să te însoţesc, răspunse Peter, sculându-se. În tot cazul, trec mâine dimineaţă pe la tine.

Sărută mâna Doroteei şi o însoţi până la ascensor. După ce fata se urcă, Peter mai stătu puţin pe loc, privind în gol, apoi îşi duse automobilul la garaj.

Era unsprezece noaptea când Peter, după o scurtă convorbire cu mecanicul garajului, se îndreptă pe jos spre casă. Devenise, de când ziarele se ocupaseră pe larg de moştenire, o figură cunoscută a cartierului. Societatea de asigurare, la care era angajat ca agent, îi pusese o maşină la dispoziţie, ziarele îi publicaseră fotografia şi multă lume dorea să-l cunoască personal. Toate acestea îl lăsau însă rece.

Călătoria în Mexic cerută de testamentul ciudatului unchi Manuel şi de care depindea moştenirea, nu-i convenea deloc tânărului agent.

Văzând-o astăzi pe Doroteea atât de hotărâtă să plece peste ocean, se decise s-o însoţească.

Când Peter ajunse în faţa casei din strada Fazanilor, unde ocupa o garsonieră drăguţă la al treilea etaj, şi vru tocmai să scoată cheia din buzunar spre a descuia poarta auzi, deodată, pe cineva strigând în spatele său:

— Domnule, vă rog, domnule!

Un ştrengar de vreo zece ani trecu în graba strada şi Peter îl văzu că ţinea ceva în mină. Era o bucată de hârtie albă.

— Am un bilet pentru dumneavoastră, domnule! zise băiatul gâfâind.

Peter luă mirat biletul şi vru să întrebe ceva, dar copilul o şi zbughise, dispărând într-o stradă laterală. În colţul întunecos în care se afla, Peter văzu doar că scria ceva pe hârtie, fără ca să poată descifra literele. Merse, deci, până la felinarul cel mai apropiat şi citi:

„Nu pleca în Mexic! Acesta este ultimul avertisment!”

Şi de astădată, în locul unei iscălituri, un şarpe desenat copilăreşte.

După ce citi biletul pentru a doua oară, Peter îl băgă în buzunar şi privi în juru-i. Strada era pustie, înapoindu-se la poartă, o descuie, se sui cu ascensorul la etajul trei şi, ajuns în faţa garsonierei sale, vârî cheia în broască. Spre uimirea sa, constată că uşa era descuiată, deşi îşi amintea bine că după-amiază, la plecare, întorsese cheia de două ori în broască.

Intrând în micul hol, aprinse numaidecât lumina. Privi apoi în juru-i, fără a putea descoperi ceva suspect. Încuie uşa de la intrare şi trecu în salonaş, întorcând butonul electric, încă din prag.

Aici, de asemenea, totul se afla în cea mai bună rânduială, nicăieri nu se zărea ceva neobişnuit. O vreme, Peter trase cu urechea, încercând apoi să râdă de teama sa. Cel mai bun lucru era să bea un coniac. Acesta avea să contribuie, desigur, la calmarea nervilor săi. Se îndreptă spre birou pentru a aduce sticla şi un pahar. Deschise uşa care despărţea cele două camere şi aprinse lumina. Apoi se întoarse spre dreapta, vrând să meargă. Dar spaima îl ţintui locului.

2
OMUL DIN FOTOLIU

Peter Brunnel îi aşteptă pe domnii de la poliţie în faţa casei.

În fotoliul de la birou şedea un bărbat purtând haine gri şi având o pălărie pe cap. Nu făcea nici cea mai mică mişcare. Nici chiar când Peter îl strigă, omul nu se întoarse. Vrând să-l zgâlţâie spre a-l trezi din somn, Peter se apropie de musafirul său. Dar cu un ţipăt, lăsă mâinile în jos.

Omul din fotoliu era mort.

După ce îşi revenise din prima spaimă, se repezi la telefon şi chemă prefectura de poliţie. Apoi trânti dezgustat receptorul în furcă şi coborî în goană scările. Când cele două automobile negre ale poliţiei se opriră în faţa casei, scoase un suspin de uşurare.

Comisarul Dandoff se dădu cel dintâi jos din automobil. Zărind pe Peter, îl salută cu o înclinare a capului, întrebând:

— Dumneata ne-ai chemat?

— Da, răspunse Peter, fără să se uite la comisar. Mă bucur că sunteţi aici. Veniţi vă rog, vă voi conduce. Stă în fotoliu, ca şi cum m-ar fi aşteptat.

— Vom vedea, zise comisarul scurt.

Şi spre cei din automobil:

— Aduceţi maşina de scris şi aparatul fotografic. Lange rămâne jos, în faţa casei, iar dumneata Maşovschi, dă fuga la circumscripţie şi înştiinţează pe agentul de serviciu. Cred că i se va fi telefonat de la prefectură. Să mai trimită încă doi oameni!

— Da, domnule comisar. Maşovschi salută şi se depărtă cu paşi grăbiţi. Dandoff se întoarse spre

Peter:

— L-ai trezit pe portar din somn?

Peter clătină capul:

— Nu, domnule comisar, v-am chemat la telefon, iar apoi…

— Pe încă cineva?

— Nu. Apoi am trântit uşa şi m-am repezit jos, pe scări.

— Foarte explicabil, zise comisarul. Dar acum haideţi!

Ajunşi sus, Peter deschise uşa, pentru a lăsa pe poliţişti să intre. Dandoff intră în hol, iar ceilalţi rămaseră puţin în urmă. Lampa din hol mai ardea, răspândind o lumină vie, căci Peter uitase s-o stingă în graba cu care fugise. Peste câteva clipe, comisarul făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Medicul poliţiei şi fotograful, intrară cei dintâi. Apoi urmă un agent cu o maşină portativă de scris, precum şi un alt domn, în costum bleumarin şi cu pălărie tare, de culoare neagră, dată pe ceafă. Peter fu cel din urmă. Străbătu încet holul, cu paşi legănaţi, spre a deschide uşa cabinetului de lucru.

— Stai! strigă comisarul. Unde duce uşa asta?

— În cabinetul de lucru.

— Mortul se află acolo?

— Da.

— Dumneata ai intrat direct prin hol?

— Nu, domnule comisar. Prin salon.

— Pe acolo? întrebă Dandoff, arătând una din uşi.

Peter dând din cap afirmativ; comisarul adăugă:

— Atunci să facem şi noi la fel.

În salon, comisarul aruncă numai o scurtă privire în juru-i, apoi dădu uşa la o parte, întocmai cum făcuse şi Peter cu trei sferturi de oră înainte. Mortul şedea în fotoliu, tot atât de liniştit şi de mut ca şi atunci, cu spatele spre intrare, iar capul îi atârna puţin într-o parte.

Medicul, cât şi ceilalţi poliţişti, rămaseră în prag, în timp ce Dandoff înainta încet spre omul

din fotoliu. Ocoli biroul, examinând mortul de jur-împrejur. Apoi scoase din buzunar o pereche de mănuşi de cauciuc şi, după ce le îmbrăcă, începu să pipăie mortul cu degete îndemânatice, fără să-i schimbe câtuşi de puţin poziţia. Deodată se întoarse:

— Când l-ai găsit dumneata?

— Acum vreo trei sferturi de oră, zise Peter şovăitor. Tocmai mă înapoiam de la garaj.

— L-ai cunoscut pe omul acesta?

— De loc. Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Hm! făcu Dandoff, cercetând camera cu privirea. L-ai atins?

— Nu.

— De unde ai telefonat?

Peter arătă telefonul, care – pe jumătate ascuns de o statuetă de marmură – se afla pe o mămuţă într-un colţ.

— De acolo!

Comisarul dădu din cap. Apoi, întorcându-se spre medic, îl invită cu un gest:

— Poftim, domnule doctor!

Examinarea dură puţin, dar nu scoase nimic la iveală. Peste câteva minute, medicul se îndreptă din şale şi, clătinând capul, zise şovăitor:

— Trebuie să fi decedat în urma unui atac de cord. În tot cazul, nu pot descoperi nici cel mai mic indiciu că ar fi vorba de o moarte violentă. Autopsia nu va putea decât să confirme spusele mele.

Dandoff păşi spre fotoliu şi se aplecă asupra mortului. Apoi, începu să-i cerceteze conţinutul buzunarelor. Dar nu găsi decât o batistă fără monogramă, un bilet de tramvai şi o cutie de chibrituri, nimic deci ce ar fi putut duce la identificarea cadavrului. Comisarul se întoarse către Peter.

— Dumneata n-ai nicio idee cine ar putea fi mortul? întrebă el încă o dată, stăruitor.

— N-am habar, domnule comisar. Eu însumi m-am speriat de moarte, când l-am văzut.

— Aşa? fu tot răspunsul comisarului, care aruncă lui Peter o privire ciudată.

Avea impresia că ceva nu era în regulă, mai ales că Peter părea atât de calm şi nepăsător, în opoziţie cu purtarea sa la sosirea comisiei. Era ca şi cum întreaga cercetare nu l-ar fi privit aproape de loc.

— Vom încheia acum un proces-verbal, zise comisarul. Iar apoi…

— Apoi ce? întrebă Peter, liniştit.

Comisarul dădu din umeri.

— Vom vedea. Cred, în orice caz, că dumneata va trebui să mergi cu noi.

— Cum, domnule comisar, dumneavoastră mă credeţi?…

Dandoff ridică impetuos mâinile, în semn de motivare.

— Fiecare e suspect, zise el. Nu vei putea tăgădui că toată povestea asta ce ne-o istoriseşti, e cam ciudată.

Peter nu răspunse, ci-şi muşcă doar buzele. O clipă, părea că vrea să spună comisarului ceva, pesemne cu privire la chestiunea cu bileţelele misterioase ce le primea el şi Doroteea de un timp încoace. Dar aceasta ar fi complicat lucrurile şi mai mult, de aceea se hotărî să tacă, deşi un glas lăuntric îi spunea că trebuie să fie vreo legătură între mortul acesta şi biletele cu un şarpe drept semnătură.

Medicul, care se aplecase încă o dată asupra mortului, întrerupse tăcerea:

— Moartea a survenit cel puţin acum cinci ceasuri domnule comisar şi se datorează cu siguranţă unui atac de cord.

— Unde ai fost dumneata înainte de a te înapoia acasă? se întoarse comisarul iarăşi către Peter.

— Am dus automobilul la garaj.

— Automobilul dumitale?

— Da. Adică mi-a fost împrumutat. Garajul se află în apropiere.

— Şi unde ai fost înainte?

— La hotelul Alhambra. Mi-a sosit o vară din provincie şi a descins acolo. Vreţi să vă încredinţaţi de adevărul spuselor mele? Telefonaţi, vă rog, la hotel şi veţi primi confirmarea.

— Lasă în seama noastră asta! răspunse comisarul cu glas tăios, înapoindu-se în salon. Urmează-mă, te rog!

Dincolo, agentul cu maşina de scris şedea la o masă, de pe care îndepărtase totul. Lângă el se afla un teanc de coale de hârtie, iar pe una o şi introdusese în maşina ce stătea deschisă în faţa sa.

Cu un gest, comisarul pofti pe Peter să ia loc. Peter Brunnel se aşeză şi răspunse la întrebările cu privire la semnalmentele şi viaţa-i personală. Când îşi spuse numele, comisarul ridică o clipă capul:

— Dumneata eşti acela care a moştenit proprietăţi în Mexic?

Peter făcu semn că da. Dandoff era tocmai pe cale să dicteze împrejurările în care fusese descoperit cadavrul, când se auzi deodată sunând telefonul din camera de alături.

Văzând că Peter Brunnel voia să se scoale, spre a merge la aparat, comisarul se răsti la el:

— Dumneata rămâi aici!

Apoi făcu semn secretarului să se ducă să vadă ce este.

Acesta se sculă şi intră în camera cealaltă. Peter trase cu urechea, plecându-se înainte, spre a auzi mai bine. Se întreba, mirat, cine putea să-l cheme la telefon, la o oră atât de târzie. O clipă se gândi la Doroteea şi fu cuprins de nelinişte. Fără a ţine seama de comisar, se sculă în picioare. Dar comisarul fu mai iute decât dânsul.

— Dumneata rămâi aici! strigă el grosolan, arătând scaunul de pe care se ridicase Peter. Deocamdată răspundem noi la chemările

telefonice, iar dumneata trebuie să te supui ordinelor noastre.

— Asta înseamnă o arestare? se înfurie Peter.

Comisarul dădu din umeri.

— Poţi s-o numeşti cum vrei. În orice caz, te invit să rămâi liniştit.

În clipa aceea, secretarul se întoarse şi se apropie de Dandoff.

— E pentru dumneavoastră, domnule comisar, zise el, cu un glas ce trăda mirarea. Domnul prefect însuşi e la aparat.

Comisarul sări în picioare.

— Domnul prefect? strigă el uimit.

Şi, cu un salt, fu dincolo. Agentul, care se aşezase iarăşi la maşină, iscodind toate mişcările lui Peter, se minună din cale afară de ce acesta se înveseli deodată şi începu chiar să zâmbească. După convingerea sa, a agentului, omul acesta n-avea motiv să se bucure.

Cinci minute se scurseră, până ce comisarul să se înapoieze. Era roşu la faţă şi aruncă asupra celui arestat o privire ciudată. Când, într-un târziu, se hotărî să vorbească, cuvintele sale fură atât de stranii, că medicul şi secretarul ciuliră urechile şi nu-şi mai recunoscură comisarul:

— Cred, zise acesta încet, ocolind privirea lui Peter, care se sculase în picioare – cred că putem socoti terminat interogatoriul, domnule…

— Peter Brunnel, răspunse Peter, înclinându-se uşor,

— Domnule Brunnel, prefectura m-a încunoştiinţat adineauri că o… că afacerea asta a luat o altă întorsătura. Nu mai avem nevoie de dumneata. Dacă doreşti, poţi să părăseşti locuinţa. Sau…

— Prefer să-mi iau o cameră la hotel, răspunse Peter, cu un zâmbet aproape imperceptibil. Dacă veţi avea nevoie de mine, mă găsiţi la hotelul Alhambra…

— Îţi voi da un agent, îl întrerupse comisarul.

Iar când Peter îl privi mirat, Dandoff adăugă:

— Pentru siguranţa dumitale, bineînţeles. Locuinţa o vom încuia şi sigila. Afară de asta, ţi-aş fi recunoscător domnule Brunnel, dacă ai putea fi mâine la dispoziţia poliţiei.

Peste câteva clipe, poliţiştii părăsiră locuinţa lui Peter. Acesta coborâse, îngândurat, scările. La poartă, aşteptă în umbră, până ce poliţistul, trimis de către comisariat şi care patrula în faţa casei, îi întoarse spatele, apoi se îndreptă în direcţia bulevardului. La primul colţ de stradă întoarse capul. De cealaltă parte, îl urmărea un domn respectabil şi cu o pălărie tare de culoare neagră.

3
O ÎMBRÂNCEALĂ

A doua zi dimineaţă, Doroteea fu trezită din somn de soarele strălucitor care-i lumina odaia. Uitându-se la ceas, se sperie, căci trecuse de unsprezece. Ceru, prin telefon, să i se aducă îndată cafeaua cu lapte şi începu să se îmbrace, căci la amiază voia să fie la avocat. Chelnerul care aduse cafeaua, o înştiinţă că domnul Brunnel aştepta jos în hol. Doroteea îi trimise vorbă că va coborî în curând, iar peste zece minute se afla veselă şi voioasă lângă vărul său.

Peter chibzuise dacă să spună verişoarei sale ceva despre cele întâmplate în ajun. Dar când văzu că ziarele de dimineaţă nu aduceau decât o informaţie scurtă cu privire la acest caz şi că nicăieri nu era pomenit numele său, ci cel mult iniţialele, se hotărî să treacă totul sub tăcere. O informă doar că se mutase şi el la hotelul Alhambra, iar la întrebarea fetei de ce nu rămăsese în locuinţa sa, vărul pretextă că ar avea din ajun zugravii în casă.

— Nu-mi place, zise el, să miros toată ziua vopsele şi să mă lovesc pretutindeni de găleţi, cutii de tinichea şi pensule.

Doroteea se miră doar de ce nu-i vorbise în ajun despre asta. Apoi îşi zise, însă, că adevărata pricină era poate dorinţa lui de a fi aproape de dânsa, ceea ce o bucura şi o măgulea, fireşte.

Peter Brunnel o conduse cu automobilul la casa avocatului, luându-şi pe urmă rămas bun de la ea.

— La înapoiere, vei face bine să-ţi iei un taxi, zise el, când fata coborî din maşină. Am câteva întâlniri cu nişte domni de la societatea de

asigurare şi nu ştiu dacă voi fi gata la timp, spre a veni să te iau de aici. Ne întâlnim la prânz, la hotel.

În realitate, Peter trebuia să se ducă la poliţie, dar nu putea s-o spună Doroteei.

Fata era indispusă din pricina despărţirii neaşteptate şi i se părea că Peter are fel de fel de toane, îl salută cam scurt, spre a dispare apoi în casa în care se afla biroul domnului Wernecke.

Avocatul o primi în mod cordial. Îi strânse prieteneşte mâna şi o mângâie părinteşte pe obraz.

— Mă bucur foarte, foarte mult să-ţi fac cunoştinţă. Dacă unchiul dumitale n-ar fi murit atât de timpuriu… A fost totdeauna dorinţa lui ca dumneata şi cu Peter să-l vizitaţi odată. Şezi, te rog, domnişoară!

Apoi li citi încă o dată întreg testamentul, pe care Doroteea îl cunoştea, de fapt, pe de rost.

— Mai doreşti poate vreo lămurire? o întrebă el, pe urmă.

— Nu, mulţumesc! răspunse Doroteea, luându-şi repede rămas bun de la domnul Wernecke. Bătrânul cu nasul coroiat nu-i făcea o impresie bună şi nu-i plăcea de loc tonul părintesc cu care-i vorbea. Era însă, fără îndoială, nedreaptă faţă de dânsul.

Când ieşi în stradă, rămase o clipă locului, neştiind ce să facă. Mai întâi, se gândi să se ducă să-l ia pe vărul său de la birou, căci cunoştea din întâmplare adresa. Văzând însă că era cam târziu, luă hotărârea să meargă totuşi pe jos până la hotel, nădăjduind că nu va greşi drumul.

La o răspântie, fu nevoită să aştepte o vreme, căci agentul de circulaţie dădea tocmai drumul maşinilor şi pietonilor din cealaltă direcţie.

Agentul dădu cale liberă şi Doroteea voia tocmai să treacă de cealaltă parte a străzii când fu deodată îmbrâncită, cineva izbind-o în coaste. Scoase un ţipăt şi se clătină pe picioare. Ar fi căzut, desigur, dacă n-ar fi ţinut-o alt trecător.

Acela care o îmbrâncise, un domn în vârstă, destul de bine îmbrăcat, salută, îngânând o scuză.

— Nu-i nimic, zise Doroteea.

Dar bătrânul nu era încă mulţumit.

— Îmi pare grozav de rău, zise el, zâmbind încurcat. Am fost nevoit să mă feresc de un automobil. Aţi văzut, desigur, cât de brusc a cotit şoferul!

Deşi Doroteea nu văzuse niciun automobil, al cărui şofer ar fi cotit brusc, totuşi spre a nu mări încurcătura domnului neîndemânatic, îi dădu dreptate.

— Atunci nu sunteţi supărată pe mine?

— Nicidecum! râse Doroteea. Am…

Dar deodată se opri, uitându-se mirată la mâna ei stângă.

— Doamne! îngână ea. Poşeta mea!

Bătrânul o privi întrebător:

— Aţi pierdut-o?

Doroteea ridică mâna şi domnul văzu că ţinea în ea o curea subţire.

— S-a rupt… nu, nu, cineva a tăiat-o! Priviţi aici, se cunoaşte că a fost tăiată.

Bătrânul scoase tacticos o pereche de ochelari din buzunar şi-i aşeză pe nas.

— Pe legea mea!… Nişte tăieturi în toată regula! E ceva nemaipomenit! Aţi avut mulţi bani în poşetă, domnișoară?

Doroteea stătu pe gânduri o clipă.

— Bani?… Nu… câteva lucruri mici, pe care se obişnuieşte să le ai în geantă… Dar…

— Se mai afla, totuşi, ceva important în poşetă?

— Da! răspunse Doroteea, privind în juru-i ca şi cum ar fi căutat ceva. O scrisoare. Doamne, ce neplăcut!

Câţiva curioşi se opriseră, căci în surescitarea sa, Doroteea vorbea foarte tare. O doamnă grasă, cu un coş de piaţă, îşi spuse părerea criticând cu asprime lipsa de siguranţă pe străzi, cât şi

sălbăticirea moravurilor. Bătrânul zise cu un aer grav:

— Voi înştiinţa pe un agent de poliţie de pe stradă.

Grupul de curioşi, care mai crescuse între timp şi discuta despre furtul poşetei, dădu dreptate domnului cu ochelari.

— Duceţi-vă numai, domnule, zise femeia grasă, şi aduceţi-l pe poliţist încoace!

Bătrânul îşi băgă încet ochelarii în buzunar, pentru a se strecura apoi printre maşini şi camioane, pietoni şi tramvaie, care aşteptau lumina verde a semaforului, până la poliţistul aflat în faţa cafenelei, de cealaltă parte a străzii. Apoi dispăru după un autocamion uriaş, iar în clipa următoare avea să povestească, desigur, poliţistului păţania Doroteei. Aceasta aştepta, strângând cureaua în mână şi ascultând părerile şi sfaturile celor care se adunaseră în jurul ei.

Trecură câteva minute şi bătrânul ar fi trebuit de mult să se fi înapoiat cu poliţistul de peste drum. Când grupul de maşini şi alte vehicule se puse iarăşi în mişcare, aşa că se putea cuprinde cu privirea întreaga porţiune de stradă, poliţistul din faţa cafenelei dispăruse, dar şi bătrânul se făcuse nevăzut.

Doroteea se sperie. Nu putea înţelege ce devenise domnul cu ochelari. Nu cumva o ştersese? Ce lipsă de cavalerism!

— Ăsta prea a fost grăbit… Te pomeneşti că…

Măcelarul nu-şi isprăvi fraza, dar fiecare din cei de faţă îi ghici gândul. Până şi Doroteea începu să creadă că bătrânul ar putea fi pungaşul şi că o îmbrâncise dinadins, pentru a-i fura poşeta. Se desprinse din grupul curioşilor, spre a traversa strada şi a încunoştiinţa, cel puţin, pe agentul de circulaţie despre cele întâmplate. Nu ţinea atâta la redobândirea poşetei şi a banilor, cât la scrisoarea avocatului Wernecke, care avea să pună pe hoţ la curent cu întreaga ei situaţie şi a lui Peter.

Salută scurt pe cei de faţă şi coborî de pe trotuar. În clipa aceea îl zări pe vărul ei străbătând strada din direcţia opusă. Scoase un suspin de uşurare. Peter avea s-o ajute să reclame pe hoţ.

— Peter… Peter! strigă ea, fără să se sinchisească câtuşi de puţin de râsetele celor de faţă.

El îi făcu semn că o zărise şi înaintă spre ea. Când fu însă lângă dânsa, i se păru Doroteei că visează, căci văzu în mâna lui un obiect murdărit, de culoare cafenie, iar acest obiect nu era nimic altceva decât poşeta ei.

— Poftim! zise el, restituindu-i-o. Altădată trebuie să fi mai cu băgare de seamă.

Şi, văzând uimirea ei, adăugă, râzând:

— Aici nu-i ca în provincie. Am văzut pe hoţ, când tovarăşul său te-a îmbrâncit şi era să-ţi pierzi echilibrul.

— Bătrânul a fost…

— Da, zise Peter, trecându-şi braţul sub cel al Doroteei. Veneam tocmai cu maşina de la birou. Uite-o colo! Cred că e timpul să luăm masa.

Doroteea dădu din cap, ocolind privirea vărului.

După amiază, pe când se odihnea puţin în camera ei, gândurile i se întoarseră la întâmplarea din cursul dimineţii. Luă poşeta de pe noptieră, pe care o pusese înainte de a se culca, şi o deschise spre a vedea dacă scrisoarea notarului se mai afla acolo. Constată că nimic nu lipsea, dar când scoase rujul de buze, descoperi o bucăţică de hârtie ce cu siguranţă nu fusese acolo mai înainte. Examinând hârtia mai de aproape, se sperie. Era un bileţel albastru, pe care cineva desenase un şarpe.

4
DE CE A FUGIT ÎNAPOI PETER?

Singura fiinţă căreia Peter Brunnel îi povesti despre mortul din fotoliu, fu bătrânul Wernecke. Avea nevoie de concursul avocatului, pentru a scăpa cât mai iute de interogatoriile şi dezbaterile în legătură cu acest caz ciudat şi a putea porni la drum la termenul hotărât.

În după-amiaza aceea, Peter aranjase, în sfârşit, totul şi se afla cu Doroteea în biroul avocatului, spre a-şi lua rămas bun de la dânsul.

După ce Wernecke înmânase clientului său toate documentele de care acesta avea nevoie pentru a intra în posesia moştenirii, zise:

— Nădăjduiesc să primesc în curând telegrama care să-mi anunţe că totul e în perfectă regulă. În orice caz, vă rog (şi la aceste cuvinte, avocatul se uită la Doroteea cu o căutătură atât de pătrunzătoare, încât părea că vorbele sale o priveau numai pe dânsa), să fiţi cu ochii în patru.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule avocat? întrebă Doroteea mirată.

— Mexic e o ţară sălbatică, răspunse Wernecke cam evaziv. Influenţa mea se întinde, ce-i drept, până la prefectura de poliţie din Alexanderplatz, dar în ţara aztecilor va fi greu să mă folosesc de ea.

Doroteea nu prinse înţelesul acestor vorbe, dar i se păru că Wernecke ştia mai multe decât voia să spună.

— Vă gândiţi la şerpi, domnule avocat? întrebă ea.

Wernecke legănă capul.

— Mexicanii au un şarpe pe stema lor, răspunse el încet, şi dânşii cred că reptila aceasta e un

animal sfânt. Dar nu la asta m-am gândit. Voiam numai să vă atrag atenţia asupra faptului că dincolo de Ocean se cunoaşte data plecării şi a sosirii voastre… şi că ziarele se folosesc, din păcate, de fiecare prilej spre a mai scrie ceva despre această afacere… Iar acum, dragii mei, vă doresc drum bun.

Cu aceste cuvinte se sculă şi cei doi călători îşi luară rămas bun de la dânsul.

De după perdeaua lăsată în jos, Wernecke îi urmări cu privirea, până ce automobilul lui Peter dispăru după colţ. Rămase apoi o clipă adâncit în gânduri. Fruntea îi era încruntată.

Deodată, ridică receptorul telefonului. Îi răspunse secretarul din anticameră.

— Ascultă, zise bătrânul zâmbind şiret, cere o convorbire cu Mexico City… cu senor Gonzales. Găseşti numărul de telefon pe una din ultimele scrisori ce le-am primit de la dânsul.

Iar când secretarul exclamă îngrozit: „Dar asta costă o avere, domnule Wernecke! N-ar ajunge şi o telegramă?” bătrânul râse, plin de el.

— Lasă asta pe seama mea şi cere convorbirea. E foarte urgentă. Spune centralei să facă legătura prin Rouen, Londra, New York.

Puse receptorul jos şi se înapoie la fereastră. Faţa-i căpătase deodată o expresie răutăcioasă şi se părea că adulmecă cu nasul strada pe care mai adineauri plecaseră Peter şi Doroteea, întocmai ca şi cum acest nas ar fi fost un cioc ascuţit.

— Lasă că le-o coc eu! mormăi el, cu un râs diabolic.

* * *

Când acceleratul de Hamburg părăsi gara, Doroteea şi Peter erau instalaţi comod în compartimentul lor de clasa a doua, care era de fapt numai o jumătate de compartiment. Peter aşeză geamantanul în plasă – avusese mai înainte grijă să scoată nişte cărţi din el – şi întinse o pătură pe picioarele Doroteei.

În cele trei zile de când o cunoştea, băgase ele seamă că vara sa era o fată cât se poate de drăguţă.

O compară, în gând, cu celelalte fete din cunoştinţele sale, iar rezultatul comparaţiei nu fu deloc favorabil acelor fete.

Cât despre Doroteea, găsea pe vărul său destul de simpatic. Numai un lucru îi displăcea, anume că nu era întotdeauna sincer cu dânsa. De două ori îl surprinsese nu tocmai minţind, dar spunând inexactităţi. Apoi chestia aceea cu poşeta furată şi redobândită, nu putea să-i iasă din minte.

Călătoria la Hamburg fu scurtă şi nu dădu loc la niciun incident. Cu puţin înainte de sosire, cei doi tovarăşi de drum îşi împachetară iarăşi lucrurile în geamantan, iar Peter o ajută pe vara sa să-şi îmbrace haina. Doroteea stătea cu faţa spre fereastra compartimentului, privind luminile nesfârşite ale unei străzi, când, deodată, observă că Peter tresare şi că mâinile ce ţineau haina îi lunecă în jos. Întorcându-se spre a stabili pricina acestei neatenţii subite, îl văzu pe Peter cuprins de surescitare şi privind ţintă pe fereastra ce dădea pe culoarul vagonului.

— Ai zărit vreo stafie? îl întrebă ea.

— Cam aşa ceva, încercă el să glumească.

Dar glasul său trăda, fără voie, că se întâmplase un lucru grav, ceva ce-l înspăimântase. Doroteea nu stărui, dar băgă de seamă, pe când vărul ei o ajuta din nou să se îmbrace, că el era cu gândul aiurea.

Dar până la intrarea trenului în gară, îşi regăsi iarăşi cumpătul. Ajută verişoarei sale să coboare. Erau tocmai pe cale să se îndrepte spre ieşire, când Peter se opri.

— Mi-am uitat bastonul în compartiment, zise el. Scuză-mă o clipă.

Şi se sui din nou în vagon. Doroteea îl urmări cu privirea, iar în ochii ei se citea o adâncă nedumerire.

Peste câteva minute, vărul ei se înapoie, învârtind vesel bastonul în mână.

— Slavă Domnului, l-am găsit! zise el, bucuros că vară-sa nu băgase de seamă de ce dânsul fugise îndărăt.

Se înşela însă. Doroteea observase ceva. Îl văzuse punându-şi, la coborâre, bastonul într-un colţ, anume pentru a-l uita acolo, şi amănuntul acesta îi dăduse de gândit. Ceea ce nu putea şti însă, era că Peter se întâlnise în vagon eu un domn cu o înfăţişare exotică, care îl aşteptase acolo, şi că amândoi schimbaseră repede câteva cuvinte.

5
PETER DEVINE MISTERIOS

Departe, spre miază-noapte, insulele Azore se iviră la orizont, asemenea unei linii subţiri. Marea era netedă ca o oglindă şi soarele dogorea, pregătind pe pasagerii lui „Rio Bravo” pentru climatul subtropical al Americii Centrale.

Era întâia oară că Doroteea gusta plăcerea unei călătorii pe mare.

În ziua când căpitanul îi anunţă că, pe la şapte seara, vaporul „Rio Bravo” avea să intre în portul Havana, Peter lipsi de la masă. Doroteea află de la chelner că vărul ei nu se simţea tocmai bine. Ea se miră, căci dimineaţa el păruse complet sănătos. Stătuseră împreună în faţa hărţii maritime clin salon, făcându-şi socoteala că, dacă vaporul nu-şi încetinea mersul, aveau să fie încă în aceeaşi seară la Havana. Doroteea ar fi dorit să facă o plimbare pe uscat cu vărul ei, aşa că hotărî ca, după prânz, să se ducă numaidecât la Peter spre a se informa de starea sănătăţii sale.

Pe când urca scările ce duceau spre puntea A, pentru a ajunge la cabina lui, gândea ce neplăcut ar fi dacă Peter n-ar putea să vină cu dânsa să vadă oraşul Havana. Hotărâseră să facă întâi o plimbare prin oraş, iar apoi să cineze undeva, într-un local elegant. Seara târziu aveau să se înapoieze iarăşi pe vapor, căci a doua zi dimineaţă „Rio Bravo” trebuia să ridice ancora spre a-şi urma calea. O excursie pe uscat, după o călătorie atât de lungă pe mare, i se părea Doroteei ceva minunat. Afară de asta, era destul de sinceră cu ea însăşi, spre a-şi mărturisi că i-ar fi plăcut să se afle măcar o dată singură cu Peter, fără să fie mereu urmărită de

privirile curioase ale celorlalţi pasageri, formând subiectul principal de convorbire pe bord.

Ajunsă în faţa cabinei lui Peter, ciocăni în uşă. Neprimind niciun răspuns, ciocăni pentru a doua oară, de astă dată ceva mai tare. Dar aceeaşi tăcere domni şi mai departe. Doroteea îşi zise că Peter dormea poate şi nu vru să-l scoale din somn. Se întoarse deci, spre a se înapoia pe punte. În clipa aceea, se deschise uşa unei cabine situată de cealaltă parte a culoarului. Maşinal, Doroteea întoarse capul în direcţia din care auzise zgomotul. Văzu că era uşa cabinei sale, iar în prag îl zări pe vărul ei.

Holbă ochii la el.

— Ei! strigă Peter.

Deşi voia să pară calm şi în largul său, se vedea totuşi că era încurcat.

— Peter… tu? întrebă Doroteea uimită, apropiindu-se. Aceasta este doar cabina mea!

— Da, cabina ta! răspunse el.

— M-ai căutat?

— Credeam că eşti acolo, zise el încet, arătând cu degetul uşa ce tot mai stătea deschisă. Dar nu te-am găsit şi nu voiam să te chem de pe covertă. Am căutat nişte pastile împotriva durerilor de cap. Parcă spuseseşi că le ai în noptieră?

— Dar de ce n-ai sunat pe chelner?

— Toţi sunt sus, la masă.

Şi Peter râse, făcând o plecăciune grotescă.

— Iartă-mă că am pătruns la tine, dar migrena nu mai era de suportat.

Doroteea nu răspunse nimic, ci intră în cabină, lăsând uşa deschisă. Merse la o noptieră, fixată în peretele cabinei, şi scoase din sertar o cutiuţă.

— Poftim, zise ea, întorcându-se spre vărul ei. Nădăjduiesc că-ţi vor fi de folos.

— Mulţumesc! răspunse Peter. De ar da Dumnezeu să scap, în sfârşit, de durerile astea de cap!

După ce el se înapoie în cabina lui, Doroteea încuie uşa de la propria ei cabină, vârând cheia în poşetă. Apoi sui foarte îngândurată scările ce duceau spre punte. Nu-l mai înţelegea de loc pe Peter, iar în privinţa durerilor lui de cap, erau de sigur numai un pretext, o simplă născocire.

Peste trei ore, ciocănind din nou în uşa lui Peter, îl găsi lungit în pat. Deşi era încă puţin supărată în urma întâmplării de după-masă, întâmplare a cărei pricină nu şi-o putea explica, se bucura, totuşi, gândindu-se la excursia în perspectivă.

Peter însă, răspunse că se simţea atât de bolnav şi de slab, că i-ar fi cu neputinţă să părăsească vaporul.

— Ne vom întoarce în curând pe aceeaşi cale şi vei putea vizita Havana atunci. Te rog să nu fi supărată pe mine, dar mi-e cu neputinţă să te însoţesc.

Doroteea îl părăsi în toanele cele mai rele. Nu înţelegea încăpăţânarea vărului ei, iar în gând îl numi făţarnic şi leneş. Necazul ei fu şi mai mare, când trebui să constate că cei din urmă pasageri părăsiseră, între timp, vaporul, aşa că nu mai avea vreun grup la care să se alăture.

Resemnată, se întoarse şi se îndreptă spre salon ca să-şi petreacă timpul ascultând muzică la radio.

— Nu vizitaţi Havana, domnişoară? întrebă cineva de lângă ea.

Era Hinrichsen, primul ofiţer de pe „Rio Bravo”, un uriaş blond, cu o faţă de copil.

— Vreţi să mă luaţi cu dumneavoastră? îl întrebă Doroteea zâmbind. Nu vă e frică de cucoane?

Hinrichsen râse cu hohote.

— De dumneavoastră mă tem grozav, domnişoară! Dar de ce nu vă însoţeşte vărul dumneavoastră? Pe urmă te pomeneşti că e gelos şi face scandal.

— Are migrenă, răspunse Doroteea. Dacă nu vă incomodez…

La început, glumise numai, dar în cursul convorbirii se răzgândise. Hinrichsen era un băiat drăguţ, iar unui ofiţer de pe vapor putea să se încredinţeze fără teamă.

— Nicidecum. Dimpotrivă, îmi face mare plăcere! zise Hinrichsen, invitând-o printr-un gest să coboare.

Barca se desprinse de vapor şi, într-un mare ocol, străbătu portul, trecând pe lângă şirul sclipitor de lămpi care încadrau promenada de perechi, pentru a se îndrepta apoi cu iuţeală spre debarcaderul, cu contururile întunecate ale magaziilor şi antrepozitelor.

Hinrichsen o ajută pe Doroteea să coboare din barcă. Părea să fie cunoscut acolo, căci nu avură nicio greutate cu vama şi controlul paşapoartelor, putând să se îndrepte numaidecât spre ieşire. Afară, aşteptau sute de automobile şi ofiţerul o conduse pe tânăra sa însoţitoare către unul din ele.

— Propun să facem mai întâi înconjurul oraşului, zise Hinrichsen.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă nădăjduiesc că veţi fi aşa de drăguţă să-mi primiţi invitaţia la supeu.

Hinrichsen vorbise cu atâta gentileţe, că i-ar fi fost cu neputinţă să-l refuze fără să-l jignească. Şi ea băgă de seamă cât de mult se bucură el, când dădu din cap, în semn că primeşte.

Hinrichsen se plecă înainte, spunând şoferului câteva cuvinte în spaniolă.

Apoi maşina porni, îndreptându-se spre centru.

Vreme de un ceas, ofiţerul şi însoţitoarea sa se plimbară cu automobilul prin Havana, străbătând alei de palmieri, străzi cu prăvălii minunate, el Prado, centrul, plin de viaţă şi feeric luminat al oraşului. În cele din urmă, maşina se opri în faţa unui restaurant elegant din centru, şi perechea se dădu jos.

Cina cu homari şi stridii, cu mâncăruri naţionale spaniole şi americane şi cu un vin dulce cubanez,

care i se urcă Doroteei la cap, fu delicioasă. După cină, dansă cu cavalerul său pe terasei restaurantului, în sunetele unui jaz renumit. Era o noapte călduţă ca sub tropice şi Doroteea ar fi dorit să nu se mai isprăvească niciodată.

La miezul nopţii se pregătiseră de plecare. Merseră la garderobă ca să-şi ia hainele. Hinrichsen ştia să facă nişte complimente atât de copilăreşti şi de caraghioase, că Doroteea se tăvălea de râs. Tocmai îi ţinea haina, admirând gropiţele din obrajii fetei, când uşa se deschise şi un mic groom, într-o livrea albastră, se ivi în prag. Apropiindu-se de Hinrichsen, băieţaşul îl privi o clipă, apoi întrebă:

— Es usted el senor Inrichsen?

Mirat, ofiţerul făcu semn că da.

— Muy bien! fu răspunsul. Poftiţi, la telefon!

— La telefon?! întrebă Hinrichsen, cu glas mirat.

Apoi se uită încurcat la Doroteea:

— Aş vrea numai să ştiu ce s-a întâmplat iarăşi! Nici măcar o jumătate de oră cei de pe vapor nu se pot descurca fără mine.

Îşi rugă partenera să-l scuze o clipă, apoi îl urmă pe groom. Doroteea se aşeză într-un fotoliu din vestibul, spre a aştepta întoarcerea cavalerului său.

Până la înapoierea lui Hinrichsen trecură vreo zece minute. Fusese vorba de un fleac, iar ofiţerul avu impresia că cineva îşi bătuse joc de el, chemându-l la aparat.

Deschise uşa garderobei şi intră în vestibul, spre a cere încă o dată scuze Doroteei. Dar aceasta nu se mai afla acolo.

O clipă, Hinrichsen rămase uluit. Apoi se întoarse către garderobieră:

— Unde e senorita care a aşteptat aici?

— La senorita? întrebă femeia. Pero senor, a plecat de aici acum câteva minute.

— A plecat? strigă ofiţerul uimit.

— Şi, un senor, cu un caballero care a venit aici şi a vorbit cu dânsa.

— A vorbit cu dânsa? Un bărbat străin? Doamne, ce vasăzică asta?!

Hinrichsen se sperie din cale afară. Havana nu era tocmai o localitate recomandabilă pentru fete tinere, neînsoţite.

— S-a bucurat foarte mult când l-a zărit şi s-a dus numaidecât cu dânsul, zise garderobiera.

Hinrichsen nu pricepu nimic din toate astea şi-şi bătu capul să ghicească cine să fi fost acel „caballero”. După cât ştia, Doroteea nu cunoştea pe nimeni la Havana, aşa că trebuia să fi fost vreun pasager de pe „Rio Bravo”.

Câteva minute după ce Doroteea părăsise vaporul împreună cu primul-ofiţer, Peter Brunnel sună pe chelner.

— M-am răzgândit, zise el. Aş vrea totuşi să mă duc puţin pe uscat. A plecat cea din urmă barcă cu motor?

— Chiar adineauri. Ar trebui să închiriaţi o barcă în cazul că vreţi să ajungeţi la debarcader. Să vă comand una?

— Da, te rog foarte mult, zise Peter.

Chelnerul dădu să iasă din cabină.

— Stai o clipă, strigă Peter. A înştiinţat vara mea pe casier?

— Pe casier? De ce anume?

— Domnişoara Brunnel rămâne la Havana, răspunse Peter nepăsător. Credeam că a dat dispoziţii cu privire la bagaje şi a înştiinţat pe casier de întreruperea călătoriei. Azi după amiază am fost bolnav, altfel aş fi avut eu grijă de asta.

— Nu ştiu nimic despre intenţia domnişoarei, zise chelnerul mirat.

— Se vede că vara mea a uitat să-ţi dea instrucţiuni, îşi dădu Peter cu părerea. Dar, din fericire, mai e timp. Voi lua eu bagajele cu mine. Sunt gata împachetate în cabina domnişoarei.

Peter vârî mâna în buzunar şi scoase o bancnotă pe care o înmână chelnerului.

— Ai grijă, te rog, ca bagajele să fie duse la barcă.

— Numaidecât, domnule Brunnel! zise chelnerul.

Omul nu era prea mirat, căci se întâmpla adeseori cu unii pasageri să-şi întrerupă călătoria dintr-o pricină oarecare.

Peter îşi luă haina şi pălăria şi părăsi cabina. Pe covertă, schimbă câteva cuvinte cu ofiţerul de serviciu, povestindu-i, în treacăt, că vara sa, preferase să rămână în Havana. Apoi coborî tacticos scara şi se urcă în barca care fusese chemată dinspre chei cu semnale luminoase.

Peter lăsă bagajele Doroteei la vamă şi se urcă într-o maşină de piaţă. După ce telefonă timp de zece minute de la cafeneaua din centru, Peter merse cu maşina, care aşteptase la poartă, spre dealurile Vedados, cel mai minunat cartier de vile din lume. Automobilul se opri în faţa unei case drăguţe, cu o grădină de flori în faţă. La zgomotul produs de frânele scârţâietoare, un bărbat în costum alb, cum îl poartă europenii la tropice, ieşi din casă şi veni în întâmpinarea lui Peter.

— Bine-ai venit, zise străinul.

Peter îi strânse mâna, întrebând:

— E totul în regulă?

— Da, răspunse domnul în alb. Senorita se va simţi foarte bine.

După o scurtă convorbire, Peter se sui iarăşi în maşină, spre a se înapoia în centrul oraşului. De astădată, automobilul se opri în faţa restaurantului în care cinaseră Doroteea şi Hinrichsen.

Vărul Doroteei ştia că mai avea doar zece minute disponibile. Dăduse chelnerului de pe vapor sarcina să cheme pe primul-ofiţer la telefon şi anume la douăsprezece noaptea precis. Ofiţerii care aveau permisii, trebuiau totuşi să comunice exact locul unde puteau fi găsiţi, ceea ce

simplificase mult lucrurile. Peter întocmise planul foarte bine şi totul merse ca pe roate.

La ora douăsprezece, vărul Doroteei se uită la uşa cu geamuri a restaurantului şi-şi văzu vara şezând singură într-un fotoliu din vestibul. Intră, iar Doroteea avu o surpriză plăcută la vederea lui. Sări numaidecât în picioare, ieşindu-i în întâmpinare.

Şi după ce Doroteea îi spuse în câteva cuvinte ceea ce el ştia de mult, Peter răspunse:

— Hai să aşteptăm afară întoarcerea lui Hinrichsen! E mai bine pentru migrena mea să stau la aer. Ne aşezăm în maşina care se află la poartă.

Vara sa fu de acord şi amândoi părăsiră restaurantul. După ce deschise portiera, Peter ajută Doroteei să se suie în automobil. În aceeaşi clipă şoferul, care aşteptase cu mâinile pe volan, porni într-o goană nebună pe bulevard. În urma mişcării pe cât de repezi pe atât de neaşteptată a maşinii, Doroteea căzu pe spate în perne, iar când se îndreptă iarăşi, automobilul gonea de-a lungul unei străzi întunecoase. Fata strigă şoferului să oprească, dar acesta, dimpotrivă, spori viteza. Deodată, Doroteea descoperi că nu se afla singură în automobil. Cineva lângă dânsa îi spuse:

— Liniştiţi-vă, domnişoară, încă o clipă şi am ajuns!

Glasul necunoscutului era profund şi sonor. Dar, în zadar încercă Doroteea să-i deosebească trăsăturile în întuneric.

— Opreşte numaidecât maşina! strigă ea.

Omul se plecă înainte, spre şofer, mormăind câteva cuvinte în spaniolă. Doroteea nu le putu înţelege, dar trebui să fi fost un ordin, căci viteza maşinii spori.

— Vă rog să nu fiţi îngrijorată, vorbi iar străinul. Peste cinci minute veţi afla totul.

Deodată, automobilul coti şi se auzi scârţâind pietrişul de pe un drum de ţară. Şoferul micşoră viteza, spre a opri apoi brusc. Doroteea văzu că se

află în faţa unei vile drăguţe, situată în mijlocul unei grădini cu flori. Deasupra uşii de la intrare se aprinse un bec şi o negresă se ivi în prag.

Străinul din maşină deschise portiera şi o ajută pe Doroteea să se dea jos.

Mai fără voie, dar poate şi cu curiozitatea aţâţată, Doroteea coborî din automobil şi intră în casă. De fapt, nu mai resimţea acum nicio teamă. Doar nedumerirea ei era mare, căci nu-şi putea lămuri ce va fi însemnând această întâmplare stranie, această răpire pe care, după părerea ei, Peter o pusese la cale. Pentru un răpitor de fete, străinul se dovedea surprinzător de politicos şi de gentil. Doroteea avea impresia că se putea încrede întrânsul şi că avea să afle într-adevăr, numaidecât, din gura lui, tot ce o interesa.

* * *

Peter Brunnel rămase în colţul bulevardului, urmărind cu privirea automobilul ce se depărta în grabă, pentru a dispare după un colţ de stradă. Un zâmbet ciudat i se ivi pe buze. Apoi, păşi agale până în faţa restaurantului şi-şi aprinse o ţigară. După câteva clipe se deschise uşa cu geamuri a localului şi un domn înalt părăsi foarte grăbit restaurantul. Era Hinrichsen.

— Domnule Hinrichsen! strigă Peter.

Ofiţerul se întoarse.

— Complimente de la vară-mea, zise Peter zâmbind. Vă roagă să nu fiţi supărat pe dânsa, dar a uitat complet că avea o întâlnire cu cineva.

Hinrichsen se uită mirat la Peter, fără a spune un cuvânt. Se aştepta la o scenă de gelozie, deşi găsea că n-ar fi de loc îndreptăţită. Dar Peter era departe de a pomeni măcar despre aceasta.

— Azi dimineaţă, vara mea hotărâse să rămână în Havana şi dăduse dispoziţii în sensul acesta. A trebuit acum s-o fac atentă că vaporul ridică ancora mâine în zorii zilei.

— Aşa? răspunse ofiţerul scurt. Vă mulţumesc pentru informaţie. M-a mirat într-adevăr foarte

mult dispariţia ei.

Peter dădu înţelegător din cap.

— Ieşisem amândoi în stradă şi Doroteea mă rugă să vă prezint scuze în numele ei. Sper că nu-i luaţi purtarea în nume de rău.

— Nu, de loc! fu răspunsul. Respectele mele domnişoarei Doroteea, dacă o mai vedeţi înainte de plecare.

— Mă voi achita cu plăcere de însărcinarea dată de dumneavoastră, domnule Hinrichsen, zise Peter, ridicând puţin pălăria şi înclinându-se uşor.

Apoi se despărţi de ofiţer. Acesta îl mai văzu, în colţul străzii, făcând semn unui automobil şi indicând şoferului o adresă.

Şoferul dădu din cap şi porni. Hinrichsen stătu pe gânduri o clipă. Avea senzaţia că ceva nu era în regulă. Ofiţerul se întrebă dacă n-ar trebui să urmărească maşina în care se urcase Peter. Apoi clătină capul, urmându-şi drumul spre port.

6
A DOUA DOROTEE

Primul-ofiţer Hinrichsen făcea la ora zece dimineaţa un control pe puntea C, promenada vaporului. Cotind lângă bar, îl zări pe Peter Brunnel într-un fotoliu de trestie. De la ultima lor întâlnire la Havana, cu două zile în urmă, Hinrichsen nu-l mai văzuse şi nici nu dorea să stea de vorbă cu dânsul. Se întoarse deci, spre a ocoli pe vărul Doroteei, dar acesta îl zărise. Auzindu-se strigat, Hinrichsen recunoscu că nu mai are încotro, dacă nu voia să pară nepoliticos.

Peter Brunnel aruncă peste balustradă mucul ţigării ce o fumase şi salută pe ofiţer cu o mişcare a capului.

— Aţi devenit invizibil, domnule Hinrichsen, zise el către celălalt, care se apropiase.

Hinrichsen dădu din umeri. De abia acum, văzu că Peter nu era singur. Lângă scaunul său se mai află un altul, pe care stătea cineva întins.

— Am mult de lucru, răspunse el scurt. Aici în golf navigaţia e extrem de anevoioasă. Ieri, căpitanul n-a coborât de loc de pe puntea de comandă.

— Bietul de el! zise Peter, prefăcându-se că nu mai poate de mila căpitanului surmenat. Da, călătoria pe mare nu-i tocmai o plăcere!

— Ei, mâine aţi scăpat, domnule Brunnel!

Peter râse.

— Nu m-aţi înţeles bine, domnule Hinrichsen. Mă gândeam la ofiţeri. Pentru noi, pasagerii simpaticului dumneavoastră vapor, călătoria e, dimpotrivă, ceva minunat. Serviciu ireproşabil,

hrană excelentă, vreme bună, societate plăcută şi ofiţeri drăguţi… ce s-ar putea pretinde mai mult?!

Iar după o clipă, adăugă:

— Şi când nu-ţi mai place, părăseşti, vaporul, la escala cea mai apropiată…

Ofiţerului îi năvăli sângele în obraz. Se stăpâni însă şi nu răspunse nimic. Peter zâmbi şiret.

— Cunoaşteţi, îmi pare, pe domnişoara Peruggio, domnule Hinrichsen? întrebă el, arătând scaunul de lângă el.

Cu toată căldura, persoana de pe scaun se vârâse sub o pătură.

Hinrichsen dădu din cap.

— Am avut deja plăcerea, zise el politicos, deşi nu putea să o sufere pe această pasageră, care părea grozav de curioasă.

Apoi adăugă:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să-mi văd de serviciu. Sosim mâine foarte devreme la Veracruz.

Şi, salutând, ofiţerul dispăru spre partea dinapoi a vaporului. Peter se întoarse către vecina sa, care dăduse, zâmbind, pătura la o parte.

— Ciudat om, acest Hinrichsen. E supărat pe mine fiindcă Doroteea a debarcat la Havana. Tu ce zici, Lizi? Poţi înţelege asta?

Domnişoara Lizi Peruggio îl înţelegea foarte bine pe ofiţer, dar nu răspunse nimic, ci dădu numai din umeri. Apoi vorbi despre ceva indiferent. Băgase de seamă că Hinrichsen se oprise la colţul barului şi se uita la dânşii. Mirarea ce o citi în ochii lui îi dovedi că ofiţerul auzise vorbele lui Peter. Domnişoara Peruggio făcu semn vecinului ei şi acesta tăcu.

Ofiţerul mai stătu o clipă locului, apoi se depărtă, clătinând capul. „Tu” şi „Lizi”! Ce însemna asta? Hinrichsen nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe cei doi pasageri împreună, atâta timp cât fusese şi Doroteea Brunnel pe vapor. Acum,

deodată, această intimitate… Faptul îl puse pe gânduri.

* * *

Întâia dimineaţă pe uscat trecu foarte repede, înainte de debarcare, Peter îşi luase, cu răceală, rămas bun de la domnul Hinrichsen. Ofiţerul, care stătea pe puntea de comandă, văzu pe pasager întâlnindu-se jos, în faţa vămii, cu domnişoara Peruggio.

După ce isprăviseră cu vama, Peter Brunnel şi domnişoara Peruggio luară o maşină şi merseră în oraş.

— Ascultă, Lizi, zise Peter când automobilul se puse în mişcare – de acum înainte te numeşti Doroteea Brunnel. Ai înţeles? Şi eşti vara mea. Poftim hârtiile tale.

Peter vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un paşaport, precum şi alte documente. Erau hârtiile Doroteei.

— Le-am luat din cabina ei înainte de a ajunge la Havana. Din fericire, n-a avut nevoie de ele. Acelora care fac numai o excursie pe uscat, nu li se cere să se legitimeze.

Domnişoara Peruggio puse documentele în poşetă.

— Mai e ceva? întrebă ea.

— Nu, răspunse el scurt.

Peter indică apoi şoferului o adresă. Maşina coti pe una din străzile principale ale oraşului, oprindu-se în faţa unei clădiri. Peter se întoarse spre vecina sa.

— Pentru vreo zece minute am treabă aici, zise el. E ceva foarte important. Aşteaptă, te rog, în maşină. Nu te depărta, căci va trebui poate să plecăm numaidecât.

Se dădu jos din automobil, spuse şoferului câteva cuvinte, după care intră în clădire. Domnişoara Peruggio îl urmări cu privirea până ce el dispăru după uşa cu geamuri. Apoi citi textul de o tăbliţă de alamă, aşezată la intrare:

SERVICIUL SECRET INTERNAŢIONAL.

Cuvintele acestea erau scrise de trei ori, în trei limbi diferite.

7
ADIO, CIVILIZAŢIE!

De la St. Luis Potosi, expresul străbate mai întâi Sierra, iar apoi o pădure seculară.

Peter Brunnel şi însoţitoarea lui rămăseseră peste noapte la St. Luis Potosi, iar a doua zi luaseră trenul de noapte. Încă un ceas şi trebuiau să ajungă la Tambaca, ţinta călătoriei lor.

Cei doi tovarăşi de drum stăteau tăcuţi.

Deodată, Peter Brunnel întoarse capul.

— Ieri am vorbit şi cu consulul nostru, zise el. Cred că totul o să meargă bine. Ai încuiat geamantanul cu grijă?

— Da! – fu răspunsul Lizei.

Peter băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect de metal, pe care-l înmână însoţitoarei sale.

— Poftim revolverul. E mai bine să fim înarmaţi încă de pe acum. Unde ai pus măştile?

— În geamantan, răspunse ea, arătând geamantanul mare de piele, ce se afla lângă dânsa, pe perne.

— Foarte bine, zise Peter. Aseară, le-am telegrafiat. Vor veni, fără îndoială, cu o maşină la gară, în întâmpinarea noastră.

— Credeam că drumurile nu prea sunt carosabile.

— Maşina va fi remorcată parte din drum de un tractor. Consulul din St. Luis a fost acum o lună la dânşii, la rancho, şi mi-a povestit că au făcut aşa cu acel prilej. Dar n-aş vrea să mă folosesc de automobil.

— Vrei să faci drumul pe jos?

— Nu, răspunse Peter, clătinând capul. Vom încerca să obţinem nişte cai, deşi sunt sigur că

oamenii aceia vor căuta să se împotrivească. Dar nu-mi place să străbat pădurea seculară cu automobilul. Ai aflat cred, că drumul trece prin pădure?

— Da, mi l-ai arătat pe hartă.

— Îmi amintesc acum. Vezi, am senzaţia că astăzi va fi o căldură excepţională. Şi cine ştie dacă asta n-ar putea să aibă vreo înrâurire fatală asupra rezervorului de benzină al maşinii!

Domnişoara Peruggio râse.

— Eşti cam fricos, dragul meu. Sunt încredinţată că totul va merge ca pe roate.

Peter nu răspunse, ci privi iarăşi pe fereastră.

— Încă cinci minute, zise el, după un răstimp.

Apoi începu să care geamantanele afară, pe platformă.

Peste câteva minute trenul se opri în staţia Tambaca. Peter Brunnel şi însoţitoarea sa coborâră din vagon. Toată gara nu era decât o baracă de lemn păcătoasă. Cei doi călători rămaseră în mijlocul catrafuselor lor, iar trenul se puse din nou în mişcare.

— Adio, civilizaţie! zise Peter, urmărind trenul cu privirea. Acum, Lizi, trebuie să fim cu ochii în patru!

Câţiva oameni cu nişte pălării mari de pâslă trecură linia, împiedicându-se de şine. Se apropiară de europenii care aşteptau încă la locul unde coborâseră. Unul din bărbaţii aceia purta o pălărie de pai şi un sacou soios.

— Es usted es senor Brunnel? strigă el încă de departe.

Peter dădu din cap.

— Muy bien, fu răspunsul. Me alegre mucho.

Omul îmbrăcat orăşeneşte, întinse lui Peter mâna. Peter văzu că celălalt avea o mutră posomorită şi închisă. În curând, grupul fu înconjurat de băştinaşii cu pălăriile mari.

— Mă bucur că aţi venit la Tambaca, zise omul îmbrăcat orăşeneşte, fără ca mutra să i se

lumineze. Ieri am primit telegrama dumneavoastră. Notarul a şi sosit. A venit de la Tampico, cu trenul de dimineaţă. Vă aşteaptă în casa judecătorului de pace.

Apoi, întorcându-se spre însoţitoarea lui Peter, adăugă:

— Dumneavoastră sunteţi nepoata răposatului nostru stăpân? Que bonita… ce frumoasă!

Se înclină adânc în faţa domnişoarei Peruggio. Pe urmă prezentă pe însoţitorii săi. Erau vătafii de la moşie, veniţi în întâmpinarea noilor stăpâni.

Peter luă valiza sa şi geamantanul domnişoarei Peruggio. Vătafii se încărcară cu celelalte bagaje şi coloana se puse în mişcare.

Judecătorul de pace era un mexican uscăţiv şi bătrân, cu un sombrero de o mărime neobişnuită.

Bătrânul primi pe noii sosiţi cu o cuvântare solemnă. Apoi îl chemă pe notar, care aşteptase într-o cameră alăturată. Era un om gras şi antipatic, cu grumazul puternic, şi care asuda îngrozitor.

După câteva cuvinte de politeţe, Peter băgă mâna în buzunar şi prezentă documentele oficiale ce i le dăduse bătrânul avocat Wernecke. Mai urmă iscălirea unuia din acte, cu asta fiind împlinite toate formalităţile, moştenitorii putând să-şi ia moştenirea în primire.

După cum prevăzuse Peter, o maşină aştepta în faţa casei. Era un automobil de o vechime respectabilă, remorcat de un tractor.

Peter întrebă pe intendentul moşiei – omul îmbrăcat orăşeneşte:

— Nu aveţi cai?

Urmă o discuţie lungă, în cursul căreia intendentul se jură că aici caii sunt mai greu de găsit decât chiar apa. Dar în cele din urmă, Peter izbuti să obţină ceea ce voia.

Şi pe când ajuta însoţitoarei sale să încalece, văzu pe intendent aruncându-i o privire plină de răutate. Zâmbi totuşi omului, care răspunse la surâsul său cu un rânjet, ce voia să exprime

bunăvoinţă. Dar Peter se bucură, că nu se suise în automobil.

8
PREGĂTIRI CIUDATE

— E frumoasă!

— Que linda… que bonita!

— Parcă e o gringa şi are o pieliţă a dracului de albă.

Mexicanul care şedea pe vine, nu răspunse, ci se sculă de jos şi merse la uşă.

— Ai pus lăzile în odaia lui don Fernando? întrebă el.

— Si, senor, răspunse celălalt. Sunt nişte lăzi ciudate. Nu găseşti şi dumneata?

— Ce-ţi pasă! răspunse mexicanul care stătea la uşă. Fernando e intendent aici şi poate să poruncească. Cei doi gringo să se fi dus oare la culcare?

— Să le fie somnul uşor! răspunse celălalt solemn, sculându-se de asemenea. Mergi cu mine! Mă duc la Sierra. Ieri au fugit douăzeci de boi din coral.

— Du-te cu Dumnezeu! zise celălalt mexican.

Cei doi oameni părăsiră încăperea. Trecură tiptil pe lângă camera lui Peter Brunnel şi ieşiră pe poartă, închizând-o încetişor.

* * *

După ce li se arătase conacul răposatului don Manuel, Peter şi însoţitoarea sa fuseseră ospătaţi în mod solemn. Noul stăpân ştiuse însă să prelungească serbarea, astfel că notarul şi judecătorul de pace se văzură nevoiţi să petreacă noaptea la rancho. Peter nu voia să-i lase pe musafiri să se întoarcă târziu prin pădure şi porunci intendentului să le pună la dispoziţie câte o cameră unde să se odihnească. La auzirea acestui

ordin, mutra lui don Fernando se posomori şi mai tare. Omul încercă fel de fel de subterfugii, dar în cele din urmă trebui, de bine de rău, să se supună. Intendentul arătă apoi lui Peter şi însoţitoarei sale camerele unde aveau să locuiască.

Erau două încăperi mari, goale, răcoroase, aşezate una lângă alta. Nu aveau ferestre, iar uşile dădeau în curte. Tot mobilierul se compunea dintr-un scăunel scund şi un pat de fier foarte lat.

Deasupra patului se afla un fel ele perdea albă, subţire, prinsă cu o sfoară de un cârlig din tavan, şi care trebuia să-l apere de ţânţari pe cel ce dormea.

Peter se uită lung la mobilierul sărăcăcios.

— Găsesc odaia prea goală, zise el calm, măsurând pe intendent din cap până în picioare. Nu-mi ajunge mobilierul acesta. Îmi trebuie cel puţin o masă.

— O masă… senor?

— Da, stărui Peter. Să mi se aducă una numaidecât. Trebuie să fie mare şi solidă, o mobilă pe care se poate… pe care să-mi pot pune maşina de scris.

Şi cu aceste cuvinte, arătă geamantanul mic, ce stătea cu celelalte bagaje într-un ungher.

— Nu avem astfel de masă, senor.

— Atunci aduceţi-mi scaune. Multe scaune şi să fie tari, ca să le pot pune unul peste altul.

Uluit, don Fernando plecă pentru a executa ordinul stăpânului său.

Opt scaune se aflau acum în odaia lui Peter. Intendentul se pregătea să părăsească încăperea.

— Mai doriţi ceva? întrebă el.

Peter răspunse că nu.

Când don Fernando ieşi în curte, auzi pe noul său stăpân orânduindu-şi scaunele. Apoi cineva întoarse o cheie în broască. Era cheia de la uşa senoritei şi intendentul se înapoie mulţumit în casă.

Timp de câteva minute domni o tăcere de mormânt. Apoi se deschise încetişor şi cu băgare

de seamă uşa de lângă camera lui Peter. O femeie îşi scoase capul prin deschizătură. Curtea era pustie şi cufundată în întuneric. Doar la celălalt capăt se zărea o licărire slabă. Pesemne că cei care nu dormeau încă, se aflau acolo. Domnişoara Peruggio ieşi repede în curte, închizând apoi uşa cu grijă şi încuind-o în aşa fel ca să nu se audă niciun zgomot. Apoi înaintă tiptil de-a lungul peretelui de lemn al casei, până la odaia lui Peter. Apăsă uşor pe clanţă şi intră, încuind uşa pe dinăuntru.

La ivirea Lizei, Peter duse degetul la gură, în semn că trebuia să tacă.

— Poţi să te culci în pat, şopti el. Eu mă voi întinde pe scaune, cum voi putea. Nu ştiu cât va dura, dar Gonzales e de părere că vor încerca, cu siguranţă, chiar în prima noapte.

— Sunt gata, răspunse ea.

— Trebuie să tragi numaidecât! o preveni el. Să nu stai o clipă pe gânduri.

Lizi dădu din cap şi deschise geamantanul ei, pe care-l adusese cu dânsa în odaia lui Peter. Scoase din el câteva lucruri şi întinse lui Peter un revolver.

— E încărcat, şopti ea. Şi iată şi masca ta.

Peter luă obiectul pe care ea i-l întindea.

— Ne vom pune măştile numaidecât, zise el. Filtrul poţi să-l pui mai târziu. Poate că nu e vorba decât de secunde.

Peste câteva clipe, amândoi purtau măşti împotriva gazelor asfixiante. Pentru a putea răsufla mai uşor, Peter şi Lizi lăsară deocamdată filtrul jos, un singur gest fiind de ajuns pentru a-l pune iarăşi la loc, la momentul potrivit.

Pe urmă, Peter se întinse pe scaune, din care îşi făcuse un fel de culcuş, şi se acoperi cu o pătură. Lizi se culcă în pat, dând însă perdeaua la o parte. Amândoi ţineau în mână câte un pistol de o înfăţişare cu totul specială şi care semăna mai degrabă cu o puşcă mică.

Apoi Lizi stinse lumina. Dar amândoi rămaseră trezi, ascultând încordaţi în bezna şi tăcerea apăsătoare a celei dintâi nopţi la tropice.

9
ÎNTÂIA NOAPTE LA TROPICE

Deodată se auzi un ţipăt sfâşietor. Un al doilea, mai slab, urmă.

Peter sări în sus, suindu-se cu picioarele pe scaunele pe care adormise.

— Trage! răcni el. Trage!

Două împuşcături detunară.

— Trage în jos, spre pardoseală, strigă Peter.

Întinse mâna spre lampa de buzunar ce se afla pe unul din scaune.

Lizi se suise pe pat, îndreptând ţeava revolverului în jos. Adormise de asemenea, de căldură, aşa că nu auzise nimic. Dar perdeaua de deasupra patului se mişcase deodată, atingându-i braţul. Atunci fata sărise în sus, cu un ţipăt.

Prinse repede filtrul la mască şi trase încă o dată. Ţinti spre uşă, acolo unde o slabă licărire arăta crăpătura dintre uşă şi pardoseala de piatră. Lumina lămpii de buzunar lunecă peste pereţi şi pardoseală.

Aceasta din urmă părea că se mişcă.

— Trage! se auzi mormăind Peter sub mască, simţind, că-l trec fiorii.

Şi el trăgea de asemenea în jos. Priveliştea ce se înfăţişa ochilor lor era îngrozitoare. Pardoseala era acoperită cu şerpi nenumăraţi. Ieşeau din crăpătura de sub uşa de la intrare, târându-se, răsucindu-se şi încolăcindu-se spre mijlocul încăperii, unde se aflau cele două culcuşuri.

Umpleau odaia cu şuieratul şi foşnetul lor. Erau şerpi şi mici şi mari. Printre ei se aflau scorpioni şi şopârle, iar Peter văzu cum o cobră căuta să se apropie de scaunele sale şi-i auzi şi târâitul.

Trase. Trase liniştit şi cu sânge rece, de opt ori, până ce pistolul se goli. Pe urmă veni rândul Lizei, care trase de asemenea în grămada încâlcită, ce se târa şi se zvârcolea, căutând să se apropie de culcuşul ei. Fata era albă ca varul şi tremura grozav, dar nu se opri, până nu fu şi arma ei goală.

Apoi, la lumina lămpii, cercetă iar pardoseala.

Un pumn uriaş părea să fi ucis şerpii din odaie. Numai puţini se mai mişcau, dar şi zvârcolirile lor erau din ce în ce mai slabe. Era ca şi cum un zid invizibil ar fi împiedicat reptilele să înainteze. Doar în faţă, la intrare, unde pătrundea aer proaspăt, ele se mai mişcau. Peter îşi încărca arma clin nou.

Trecură câteva minute. Peter cercetă din nou pardoseala, dar niciun şarpe nu izbutise să se apropie de culcuşul său ori al însoţitoarei sale.

Deodată, se auzi gălăgie afară, în faţa uşii.

Câteva glasuri se certau, apoi răsunară lovituri de pumn în uşă. Dar Peter şi Lizi nu putură să răspundă. Măştile le înăbuşeau glasul şi nu puteau încă să le scoată.

— Cine a pus lăzile aici? întrebă un bărbat.

Lui Peter i se păru că recunoaşte glasul judecătorului de pace. Nu putu înţelege răspunsul, dar oamenii din curte păreau să-şi fi dat seama, în sfârşit, că ceva nu era în regulă. După ce mai strigară o dată cu glas tare numele lui Peter, începură să spargă uşa cu securea.

Un obiect greu fu îndepărtat din faţa uşii, apoi răsunară loviturile de topor din odaia întunecoasă. În curând, cei de afară izbutiră să deschidă uşa. Lumina unor făclii şi felinare pătrunse în cameră. Peter zări afară câţiva oameni, apoi auzi strigătul judecătorului de pace:

— Şerpi!… Nombre de dios! Şerpi!

Oamenii încercară să închidă iarăşi uşa pe din afară, dar trupurile şerpilor, care se prinseră între balamale şi lemn, constituiau un obstacol de

neînvins. Se rostogoliseră afară din odaie, acoperind intrarea. Şerpii aceştia erau însă morţi.

Judecătorul de pace fu cel dintâi care băgă de seamă. Atrase şi luarea aminte a celorlalţi asupra acestui fapt. Abia acum oamenii deschiseră complet uşa şi văzură înăuntru, la lumina făcliilor, pe cei doi străini în picioare, bărbatul pe un scaun, iar femeia pe pat, amândoi gesticulând în chip sălbatic şi făcând o impresie grotescă din pricina măştilor de cauciuc.

Peter şi Lizi se urcară pe scaune, înaintând cu băgare de seamă spre ieşire. Apoi, sprijiniţi de judecătorul de pace, săriră în curte. Când îşi scoaseră măştile, se întâmplă ceva ciudat. Don Fernando dădu un ţipăt şi băgă mâna în buzunarul unde avea revolverul. Dintr-o săritură, Peter fu lângă el.

— Stai! strigă el, îndreptând arma spre intendent. Mâinile sus!

Don Fernando, speriat, se supusese imediat.

— Domnule judecător, zise Peter, întorcându-se spre omuleţul care-şi învârtea pălăria uriaşă între degete, – arestează-l pe individul acesta. Îl învinovăţesc de a fi încercat să răpună viaţa mea şi a însoţitoarei mele. Îl învinovăţesc de tentativă de asasinat împotriva Doroteei Brunnel şi a lui Peter Brunnel.

Zece mâini apucară pe intendent. Acesta căută în zadar să se împotrivească.

— Ţineţi-l bine! zise Peter, făcând un pas spre mişelul care scrâşnea din dinţi. Ar fi în stare să săvârşească orice crimă.

Judecătorul de pace se întoarse surescitat către Peter:

— Ce înseamnă toate astea, senor?

Peter arătă spre notarul din Mexic care, trezit din somn, străbătea curtea într-o îmbrăcăminte sumară.

— Întrebaţi-l pe omul acesta. Va putea să vă dea lămuriri mai complete decât mine. Mâinile sus! se

întrerupse Peter deodată, îndreptând ţeava revolverului spre notar. S-a isprăvit şi cu dumneata. Te acuz de a fi autorul moral al acestor fapte criminale, don Manuel…

Mexicanii care înconjurau grupul intr-un semicerc, începură să murmure:

— Don Manuel? Don Manuel e deja mort!

— Da, zise Peter, bătrânul don Manuel e într-adevăr mort. Dar dumnealui este fiul său, don Manuel Brunnel, al cărui tată l-a dezmoştenit şi a cărui mamă a murit de inimă rea, din pricina acestui fiu denaturat.

Cei de faţă îşi manifestară îndoiala cu privire la spusele lui Peter, dar acesta ridică mâna şi ceru să fie ascultat în tăcere.

— Don Manuel a fost întotdeauna un criminal, iar tatăl său o ştia prea bine. L-a dezmoştenit deci, lăsând ca moştenitori pe nepoata şi pe nepotul său, pe care de altfel nu-i cunoştea. Ştiind însă de ce era capabil propriul său fiu, bătrânul don Manuel a dispus ca moştenitorii să ia în persoană moştenirea în primire. Voia să împiedice, astfel, ca fiul să-şi revendice drepturile asupra acestei proprietăţi în faţa tribunalelor mexicane, care ar fi putut să ţină mai degrabă seama de pretenţiile lui decât de acelea ale unor supuşi străini. Don Manuel fiul, cunoştea cuprinsul testamentului, căci întreaga presă mondială precum şi ziarele mexicane scriseseră mult despre această chestiune. Îi, trebuia acest rancho, deoarece e plin de datorii. Ca viitor moştenitor al unor proprietăţi întinse, obţinuse împrumuturi mari, iar micul legat ce-i fixase tatăl său, nu-i ajungea nici pentru acoperirea unei părţi neînsemnate a datoriilor. Omul hotărî deci să-i ucidă pe moştenitorii legali. Pe urmă, voia să se prezinte el, spunând: „Iată-mă, sunt singurul moştenitor, ruda cea mai apropiată”. Dar don Manuel fiul nu e numai un ticălos, e şi laş. A încercat mai întâi să obţină prin fel de fel de ameninţări ca cei doi moştenitori să nu

îndeplinească condiţia pusă de testator, adică să nu vină în Mexic. De fapt, ideea aceasta a avut-o don Fernando.

Cu doi prieteni, don Fernando a plecat la noi în ţară, fiindu-i de mare folos că e din acelaşi neam cu noi. El ne-a trimis faimoasele scrisori de ameninţare cu un şarpe drept iscălitură… Uitasem, domnule judecător, că nu ştiţi încă nimic despre asta. Vă voi lămuri cu alt prilej. Ceea ce urmărea don Fernando, era intimidarea moştenitorilor legali şi trebuie să mărturisesc că şi-a atins în parte scopul. N-a fost tocmai lucru uşor, mai ales că don Manuel nu i-a trimis bani de ajuns, aşa că domnul intendent a fost nevoit să-şi câştige pâinea ca îmblânzitor de şerpi.

Au fost vremuri grele pentru dumneata, don Fernando, iar Peter Brunnel a început atunci să bănuiască ce se punea la cale. Acelaşi desen primitiv ca pe afişul dumitale se afla şi pe scrisorile de ameninţare. Ai făcut rău că n-ai învăţat să desenezi. Căci din clipa aceea era limpede că Peter Brunnel n-avea să mai plece în Mexic. Avocatul Wernecke, prietenul defunctului, stărui pe lângă el ca să rămână în ţară. Îţi aminteşti doar de bătrânul cu nasul coroiat, nu-i aşa, don Manuel? Acum trei ani a fost în vizită la tatăl dumitale, cu care prilej ai încercat şi asupra lui un atentat. Din fericire, nici acela n-a izbutit, căci avocatul s-a înapoiat călare la Tambaca, în loc să se folosească de automobilul care a explodat apoi în pădure. Iar şerpii de care te-ai folosit şi atunci, l-au ucis doar pe şofer. În pădurea seculară astfel de lucruri se pot întâmpla, fără ca adevărul să iasă la iveală. Ştiai că domnul Wernecke plecase cu testamentul iscălit, cu acel testament care te dezmoştenea. Şi, pentru a intra în posesia acestui document, n-ai şovăit nicio clipă să săvârşeşti un omor.

Când ai trimis scrisorile, bătrânul avocat şi-a amintit de pasiunea dumitale pentru şerpi, deşi te

credea mort de mult. Iar în ceea ce priveşte atentatul de azi noapte, ai greşit adresa, din păcate!

— Dar cine eşti dumneata? bolborosi don Manuel, galben ca ceara.

— Am uitat să mă recomand. Mă numesc Jean Adalbert Berthold şi sunt de profesie detectiv. Poate că mai doreşti vreo informaţie?!

Judecătorul de pace întrebă mirat:

— Dar unde e atunci domnul Peter Brunnel? Şi cine e senorita?

— Senorita e sora şi ajutoarea mea, zise Adalbert, petrecându-i braţul pe după umeri. A trebuit să jucăm această comedie, pentru a da de gol pe cei doi mişei. Iată împuternicirile mele. Aici e atestatul de recunoaştere de la Serviciul secret internaţional din Veracruz, precum şi rugămintea către dumneata, domnule judecător, de a-mi da concursul. Iar în ce priveşte pe moştenitorii adevăraţi… îi vom aduce în cincisprezece zile de la Havana, ca să poată să intre în posesia bunurilor moştenite.

Judecătorul de pace dădu ordin ca ambii criminali să fie duşi la închisoare, apoi întinse detectivului mâna.

* * *

— Şi nu mai eşti deloc supărată pe mine din pricina „răului tratament”?

— Ar trebui să fiu grozav de supărată, zise Doroteea foarte serioasă. Da, sunt într-adevăr din cale afară de supărată pe dumneata.

Ochii fetei străluceau însă. Zâmbea atât de drăguţ, că Berthold primi această afirmaţie cu oarecare rezervă.

— Vezi că nu s-a putut altfel? răspunse el. Erai aşa de ahtiată după călătoria în Mexic şi doar nu era chip să te las să pleci în raiul acela cu şerpi…

— Aceasta e şi singura scuză a dumitale, domnule Berthold?

— Mă cheamă Jean ori Adalbert, după cum preferi…

— Nu ştiam că ai trei nume de familie.

— Sunt numele mele de botez, Doroteea, răspunse el zâmbind.

— Aşa? Nu ştiam că vrei să fi chemat pe numele de botez de nişte persoane străine.

— Doar nu este vorba de persoane străine, ci de dumneata! zise Berthold.

Doroteea găsi însă mai nimerit să schimbe subiectul convorbirii.

— De fapt, trebuie să mărturisesc că doctorul Fanto a fost foarte drăguţ cu mine. Şi când am aflat a doua zi de la dânsul…

— Ai fost îngrijorată, şi neliniştită din pricina mea, completă Berthold.

— Eşti foarte închipuit, zise ea ţâfnoasă. N-am fost câtuşi de puţin îngrijorată din pricina dumitale. Dar mi-a părut rău de bietul ofiţer…

— Hinrichsen?

— Da, domnul Hinrichsen. Trebuie să fi avut câteva clipe neplăcute.

— Lasă că s-a consolat, minţi Berthold. I-am dat toate lămuririle necesare.

— Atunci e bine, răspunse Doroteea zâmbind şi se ridică. Cred că e timpul să mergem la debarcader. Vaporul trebuie să sosească la patru şi sunt nerăbdătoare să fac cunoştinţă cu adevăratul meu văr.

— Mărturisesc că ai toate motivele! zise detectivul.

Apoi intrară în casă.

Peste zece minute se înapoiară îmbrăcaţi de oraş, şi, pe când se suiau în automobil, Doroteea îl Întrebă:

— Cum de le-a trăsnit lor prin cap să te trimită tocmai pe dumneata în Mexic?

— Foarte simplu, răspunse Adalbert. Peter şi cu mine suntem prieteni vechi. În drumul său spre gară l-a întâlnit pe îmblânzitorul de şerpi şi atunci s-a răzgândit şi a venit la mine, iar din clipa aceea… am avut eu plăcerea să fiu vărul dumitale.

— Aşadar, păcăleală din primul moment!

— Fireşte! răspunse el râzând. Pe urmă am stăruit ca nimeni altul decât mine să plece cu dumneata în Mexic.

— Şi să mă debarce la Havana…

— Exact.

Maşina ajunse în faţa debarcaderului. Când vaporul se ivi în radă, Berthold îşi luă însoţitoarea de braţ. Doroteea nu se împotrivi.

Stătură astfel până ce se apropiară cele dintâi bărci dinspre vapor. Peter Brunnel şedea în a doua barcă şi de departe le făcu semn cu mâna.

— Ca doi logodnici, urlă el, gesticulând. Îmi daţi voie să vă felicit?

— Încă nu, încercă să spună Doroteea.

Dar Berthold răspunse atât de tare că acoperi cu glasul său vorbele fetei:

— Întrucât mă priveşte pe mine, da!

Mai târziu, Peter Brunnel îşi luă prietenul la o parte.

— Toate le înţeleg acum, Adalbert, şi îmi dau seama că ai cucerit inima unei fete încântătoare. Dar spune-mi, te rog, cine a fost mortul acela, pe care l-ai găsit aşezat la biroul meu? Bătrânul Wernecke mi-a vorbit despre asta.

Adalbert Berthold se opri locului, privind pe Peter în chip ciudat.

— Omul din jilţ a vrut să-ţi spună să te fereşti, Peter. Dar a venit prea târziu. Banda şi aflase că dânsul vrea să-i zădărnicească planurile.

— Dar spune odată, cine era!

— Unchiul tău, Manuel Brunnel.

— Unchiul Manuel! Dar asta e doar curată nebunie!

Adalbert Berthold dădu din umeri.

— E aşa după cum îţi spun, dragul meu. Înmormântaseră pe un altul, căci unchiul tău se săturase să tot fie urmărit de propriul său fiu. Trebuia să se refugieze undeva… ori să moară. Au îngropat pe un bătrân mexican, care murise pe

atunci, în locul lui don Manuel… Iar tu deveniseşi moştenitorul său. Dar banda l-a recunoscut pe bătrânul don Manuel în patrie şi bietul om n-a putut să scape. Emoţiile prin care a trecut, l-au ucis… Iar acum vino, dragul meu, toate astea aparţin trecutului. Trebuie să ne ducem la vila doctorului Fanto. Sora mea aşteaptă acolo şi vrea să-ţi ureze bun sosit.

SFÂRŞIT

CUPRINS

1
2
3
4
5
6
7
8
9

Table of Contents

1	2
2	10
3	17
4	22
5	26
6	36
7	40
8	44
9	48